

Arrest

**nr. 128.187 van 21 augustus 2014
in de zaak RvV X / II**

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de minister van Justitie, belast met Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren van Albanese nationaliteit te zijn, op 27 februari 2014 hebben ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de minister van Justitie, belast met Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, van 30 januari 2014 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9*bis* van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk wordt verklaard, aan de verzoekende partijen ter kennis gebracht op 10 februari 2014.

Gezien titel *Ibis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 2 juni 2014 met toepassing van artikel 39/73 van voormelde wet.

Gelet op de vraag tot horen van 18 juni 2014.

Gelet op de beschikking van 11 juli 2014, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 5 augustus 2014.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter A. DE SMET.

Gehoord de opmerkingen van advocaat H. VAN NIJVERSEEL, die *loco* advocaat V. NEERINCKX verschijnt voor de verzoekende partijen en van attaché K. ECHATTI, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

De bestreden bestuurshandeling betreft de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de minister van Justitie, belast met Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, van 30 januari 2014 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) onontvankelijk wordt verklaard, aan de verzoekende partijen ter kennis gebracht op 10 februari 2014.

2. Onderzoek van het beroep

2.1 In een enig middel voeren de verzoekende partijen de schending aan van artikel 9bis van de vreemdelingenwet, van de artikelen 1, 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991) en van de materiële motiveringsplicht.

2.2 Er dient op te worden gewezen dat overeenkomstig artikel 39/73, §2 van de vreemdelingenwet aan de partijen bij beschikking de grond werd meegedeeld waarop de kamervoorzitter zich steunt om te oordelen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan verworpen worden. *In casu* werd het volgende gesteld:

“Het middel lijkt ongegrond.

De bestreden bestuurshandeling geeft duidelijk het determinerend motief aan op grond waarvan de beslissing is genomen. In de motieven wordt immers verwezen naar de toepasselijke rechtsregel, met name artikel 9bis van de vreemdelingenwet. Tevens bevat de bestreden beslissing een motivering in feite, namelijk dat de aangehaalde elementen geen buitengewone omstandigheid vormen waarom de verzoekende partijen de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kunnen indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland. De verzoekende partijen maken niet duidelijk op welk punt deze motivering hen niet in staat stelt te begrijpen op basis van welke juridische en feitelijke gegevens de bestuurshandeling is genomen derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het doel van de formele motiveringsplicht.

De Raad laat tevens gelden dat de plicht tot uitdrukkelijke motivering niet inhoudt dat de beslissende administratieve overheid de motieven van de gegeven redenen van de beslissing moet vermelden. Zij dient dus niet ‘verder’ te motiveren, zodat derhalve de uitdrukkelijke motivering niet inhoudt dat de beslissende overheid voor elke overweging in haar beslissing ‘het waarom’ of ‘uitleg’ dient te vermelden. In de mate waarin de verzoekende partijen betogen dat de gemachtigde van de staatssecretaris heeft nagelaten te verduidelijken waarom de aangehaalde elementen geen buitengewone omstandigheid vormen, merkt de Raad op dat voornoemde beschouwing feitelijke grondslag mist. In de bestreden beslissing wordt immers het volgende gesteld: “[...], verantwoordt niet dat de aanvraag om machtiging tot verblijf in België wordt ingediend. Bovendien leggen zij hiervan ook geen enkel stavingsstuk voor. Indien betrokkenen toch dergelijke bewijzen kunnen voorleggen, kunnen de elementen met betrekking tot de integratie het voorwerp uitmaken van een eventueel onderzoek conform art. 9, al 2 van de wet van 15.12.1980. Betrokkenen wisten dat hun verblijf slechts voorlopig werd toegestaan in het kader van de asielpprocedure en dat zij bij een negatieve beslissing het land dienden te verlaten. Hun eerste asielaanvraag, ingediend op 05.03.2012, werd afgesloten op 20.06.2012 met de beslissing ‘Procedure afgesloten – zonder voorwerp’ door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Betrokkenen hun tweede procedure, ingediend op 30.05.2013, werd afgesloten op 03.06.2013 met de beslissing ‘Weigering van in overwegingname van een asielaanvraag’ door de Dienst Vreemdelingenzaken, hun dezelfde dag betekend. Op 24.10.2013 werd het beroep bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen afgesloten. Betrokken verkozen echter geen gevolg te geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten en verblijven sindsdien illegaal in België. De duur van de procedures – namelijk iets meer dan drie maanden voor de eerste asielaanvraag en minder dan één maand voor de tweede procedure – was ook niet van die aard dat ze als onredelijk lang kan beschouwd worden.”. Uit de in de bestreden beslissing vervatte motieven kan aldus worden afgeleid dat de gemachtigde rekening heeft gehouden met de door de verzoekende partijen aangevoerde elementen en duidelijk heeft gemaakt om welke reden deze geen buitengewone omstandigheid vormen waarom de verzoekende partijen de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kunnen indienen via de gewone procedure. De loutere omstandigheid dat de verzoekende partijen het niet eens zijn met de gevolgtrekkingen van de gemachtigde van de staatssecretaris volstaat niet om de motieven te weerleggen.

Voor zover de verzoekende partijen verwijzen naar arrest nr. 99 287 van de Raad van 20 maart 2013, dient te worden opgemerkt dat de jurisprudentie in onze rechtsorde geen precedentswaarde heeft. De verzoekende partijen kunnen bijgevolg niet dienstig verwijzen naar voormeld arrest.

In zoverre de verzoekende partijen betogen dat de bestreden beslissing niet toelaat te weten welke elementen dan wel buitengewone omstandigheden uitmaken, merkt de Raad op dat de gemachtigde van de staatssecretaris bij de beoordeling van de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet er enkel toe is gehouden te motiveren waarom de aangehaalde elementen geen buitengewone omstandigheid vormen; de gemachtigde dient evenwel niet aan te geven welke elementen dan wel worden aanvaard als buitengewone omstandigheid.

De verzoekende partijen tonen niet aan dat de motieven van de bestreden beslissing steunen op een foutieve feitenvinding of dat de beslissing op kennelijk onredelijke wijze tot stand is gekomen. De schending van artikel 9bis van de vreemdelingenwet en van de materiële motiveringsplicht kan niet worden aangenomen.”

Door een verzoek tot horen in te dienen, maken de verzoekende partijen kenbaar dat zij het niet eens zijn met de in de beschikking opgenomen grond (zij worden overeenkomstig artikel 39/73, §3 van de vreemdelingenwet immers geacht in te stemmen met deze grond wanneer zij niet vragen om te worden gehoord). In dit kader dient te worden benadrukt dat het verzoeken om een hoorzitting om alsnog zijn visie kenbaar te maken de enige functie van het verzoek tot horen is (cf. RvS 26 juni 2013, nr. 224 092; Wetsontwerp van 6 december 2010 houdende diverse bepalingen (II), Memorie van toelichting, *Parl. St. Kamer*, 2010-2011, nr. 53 0772/001, 25) en dit verzoek zodoende niet mag worden beschouwd als een bijkomende memorie. Bovendien dient erop gewezen te worden dat het verzoek tot horen er niet toe strekt aan de verzoekende partijen de mogelijkheid te geven onvolkomenheden in het verzoekschrift, hetzij deze waarop in de beschikking overeenkomstig artikel 39/73, §2 van de vreemdelingenwet precies wordt gewezen, hetzij andere, alsnog recht te zetten. Ook het betoog ter terechtzitting vermag dit niet te doen.

Op 18 juni 2014 dienen de verzoekende partijen een vraag tot horen in. Ter terechtzitting van 5 augustus 2014, alwaar de verzoekende partijen uitdrukkelijk worden uitgenodigd te reageren op de in de beschikking van 2 juni 2014 opgenomen grond, wordt het volgende gesteld: “VzP volhardt in haar verzoekschrift. VwP sluit zich aan bij de beschikking.”.

2.2 In de mate waarin de verzoekende partijen op 18 juni 2014 hebben gevraagd om te worden gehoord en aldus kenbaar hebben gemaakt dat zij het niet eens zijn met de in de beschikking opgenomen grond, maar ter terechtzitting volharden in het middel zoals uiteengezet in het verzoekschrift en zodoende geen opmerkingen plaatsen omtrent de beschikking van 2 juni 2014, laat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) gelden dat de verzoekende partijen op die manier niet aannemelijk maken dat de beschikking onterecht werd genomen.

De schending van artikel 9bis van de vreemdelingenwet, van de artikelen 1, 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 en van de materiële motiveringsplicht kan niet worden aangenomen.

Het middel is ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op eenentwintig augustus tweeduizend veertien door:

mevr. A. DE SMET,

kamervoorzitter,

dhr. M. CLAESEN,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. CLAESEN

A. DE SMET